

Bonni

det övergivna
rädjurskidet

Uno Modin

Bonni

det övergivna
rädjurskidet

Uno Modin

Uno Modin

Bonni, det övergivna rådjurskidet

SAGA Egmont

Bonni, det övergivna rådjurskidet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1961, 2020 Uno Modin och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726341959

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Möte i augustiskog

Att något sådant skulle hända var inte lätt att förutse. Inte just då.

Sensommardagen var ju så vacker.

På förmiddagen hade det regnat. Nu sken solen. Det var stilla med bara ett svagt vinddrag utifrån havet. Uppe på gården verkade det rasttid; fast det var en vanlig vardag låg den rödmålade byggnaden som i helgdagsro. Inte en människa syntes, men verandadörren stod öppen och ur skorstenen fladdrade en tunn blå rök.

Över markerna steg fuktvarma jordångor. Det tycktes som om alarna och buskarna nere vid stranden sträckte på sig av ren livslust. Dofter av örter och hö blandades med tånglukten som drev in ifrån sjön.

Nere på sjöängen stod några höhässjor och på en av dem hade en havsörn slagit ner. Han satt och småslöade i solsteket, orörlig med det kroknäbbade huvudet nerdraget mellan de uppskjutande skuldrorna och blicken stirrande. Han betraktade en liten jordhög bredvid dikeskanten. Det fanns tre jordhögar, de låg i rad, men bara en av dem verkade underlig och värd att se på. Den levde. Man såg hur den svarta myllan rörde sig. Den sköt sakta upp under lätta puffar från någon osynlig kraft — en miniatyrvulkan som höll på att förbereda ett utbrott.

Örnblicken var kall som stål och lika okänslig. Den stora fågeln rörde sig knappt, flyttade bara en av de kraftigt

knotiga gula klorna en aning, som om han längtat efter att få hugga tag i någonting.

Åkersorken arbetade oförtrutet i sin gruvgång. Han hade inte en aning om att någon väntade på honom.

I skogsbrynet ett stycke in mot land, något öster om gården, låg en rävhona under ett snår av unggrannar. Framför henne, just i kanten av det smala fältet, slingrade sig en halvt igenvuxen väg. På andra sidan fältet, åt stranden till, tog lövskogen vid.

Det var en strategiskt väl vald position. Fältet sträckte sig i sin fortsättning ända fram till byggnaderna, här bars lukter och ljud av vinden och de hade mycket att berätta. På vägen passerade då och då både människor och djur; rävhonan visste vilka som var hemma på gården och vilka som var borta. Hennes egen lya låg väl skyddad några hundra meter in i skogen, det var enkelt att komma dit.

Egentligen är solvarma eftermiddagar ingen tid för rävar och hon hade inte legat här om det inte varit för ungarnas skull. De var stora nu och ibland på nätterna följde de henne på jakten. Men inte heller på dagarna gav de henne någon ro med sin lek och sin hunger. Och vad gör en stackars rävmor som inte får vara i fred och som, trots allt vad sommarskogen ger, ständigt måste ränna efter föda?

Det fanns en kull fasaner framme vid gården. Nästan halvtama gick de där tätt inpå knutarna. Den stora färggranna tuppen var värst: snart åt han nästan ur hand på bondmoran. Den gamla halvblinda gårdvaren hade han visst slutit någon ömsesidig biståndspakt med — så fort tuppen hävde upp sitt idiotiska galande gav hunden skall och rusade ett varv runt husen.

Den tuppen, prålande grann och gravitetisk, lämnade inte rävhonan någon ro. Det hade hänt att hon drömt om honom, drömt att han stod utanför lyan och skrockade! Bara för en stund sedan hade hon sett honom, med hönsen

i följe, gå i kanten av ärtåkern. Men han hade hållit sig på säkert avstånd från skogsbrynet.

Nu låg hon och kände sig bitter. Halvt förstrött hörde hon ljudet av röster längre bort i skogen. Hon kände dem väl och de oroade henne inte: det var pojken och flickan som var ute på bärplockning.

Rågeten hörde också de avlägsna rösterna. Hon stod uppe på åsen i skuggan av en ek, lyssnade och drog in vind. Huvudet höll hon vackert rest på den smala halsen och blicken var koncentrerad in mot det gröna dunklet. Hon stod med benen böjda och klövarna ömfotat lätta i den mjuka mattan av gräs och fjolårslöv. Medan huvudet var vaksamt tycktes kroppen flyktberedd.

Men allt var stilla, lugnt och sövande. Ett par fjärilar fladdrade över de gula blommorna på ett stånd johannesört. Humlorna surrade. Bara asparna rasslade med bladen och långt borta skrek några måsar.

Rågeten sänkte huvudet. Hon nosade över gräset, men gick sedan ut ur skogen och började beta på de späda videskotten.

Hundra meter inåt skogen, just där åsen i en mossklädd dyning övergick till mer kuperad terräng innan löv- och barrskogen definitivt skildes, låg hennes ungar, två långbenta, unga rådjurskid, i ett tätt busksnår. De var väl skyddade på botten av den lilla ravinen. Buskarna stod täta och örtvegetationen var yppig här i fuktmarken. En skogsvandrare skulle kunna stryka förbi på mindre än en meters håll — vad var det som lyste rödbrunt under grenarna, i skiftningarna mellan sol och skugga? Bara mossa? En samling torra löv eller några vissnade ormbunkar? Man skulle ha mycket skarpa ögon för att kunna upptäcka de två kiden.

Det var över en timme sedan geten gjort en kort visit. De två var ett par månader nu, väl utvuxna, och då de gått till

attack mot hennes spenar hade hon fått spjärna emot för att hålla balansen. Nu sov de med huvudet vilande mot flanken. Här var så stilla och fullt av frid som i paradiset efter första skapelsedagen.

När de nu väcktes ur sin slummer var det av en rödbyxad hackspett som slog till i ett torrträd med sitt karakteristiska skrik. Det ena kudet höjde huvudet, blinkade och såg sig omkring. Denna rörelse väckte också det andra. De tittade på varandra, på omgivningen, på den gröna spindeln som just hissade sig ner från en gren och på en blåskimrande skalbagge som vandrade över mossmattan. Sedan sjönk de åter för ett ögonblick tillbaka i sin egen dåsighet.

Som tvillingar brukar liknade de båda varandra som två bär. Huvudena var lika älskliga och trubbigt pigga. Öronstrutarna pekade som fyra likadana utropstecken. Ögonen var nyfiket vidöppna och de små svarta nosarna precis lika fuktglänsande.

Den ena ungen reste sig med en glidning, nästan omärklig och helt utan ansträngning; vilan övergick i rörelse lika graciöst som när en dansör byter position. Han sträckte på sig; halsen blev plötsligt lång, smal och uttänjd. Som träffad av en refleximpuls steg också den andra upp.

När de nu stod där kunde man se, att de trots allt inte var riktigt lika. Färgen var densamma, de vågräta ljusa fläckraderna på ömse sidor om ryggen var nästan borttonade och färgen skulle snart vara densamma som på de vuxna rådjurens sommarfäll. Men de hade ännu ungarnas charmiga knubbighet; välfödda, spolförmiga i kroppen, som där bak slutade överraskande tvärt och rumphugget. De långa benens rörelser hade en självklar och luftig spänst som när vinden rör ett blad eller sätter en gren i vajning. Men den ene av dem var något kraftigare till staturen, och man kunde ana att det var ett bockkid. Det

var han som gick först då de nu vände ut ur buskaget. Han gick obekymrad som om han rört sig i en värld utan faror. Ändå satte han ner de små dockklövarna utan ett ljud. Han hejdade sig då och då för att nosa över en ormbunke eller ett älggrässtånd. Den andra följde honom. Då de kommit ut ur miniatyrravinen såg de en soldränkt glänta lysa mellan stammarna på sluttningen. Den tycktes locka dem och de gick däråt.

I kanten av gläntan gick vägen. Det var samma slingrande och halvt igenvuxna led som uppifrån gården passerade skogsbrynet där rävhoan låg. Här fortsatte den i en båge genom skogen fram till ödetorpet nere vid sjön. Torpet låg uppe på strandsluttningen. Över de nu gräsbevuxna tegarna kunde man se havet som en mattblank spegel, vidgande sig och förtonande i ett matt soldis mot horisonten.

Barnen kom gående upp mot torpet. Det var en pojke och en flicka, han i tio-, elvaårsåldern, flickan ett par år yngre. De bar var sin korg rågad med lingon. De passerade stugan och slog in på vägen.

Nu var alla på väg till mötet som ingen av dem ännu visste av.

Uppe på gården steg bonden just ut på farstubron efter att ha druckit sitt eftermiddagskaffe. Ett ögonblick stod han stilla och myste ett lantmannaleende mot solen som kommit med torkväder. Han tog upp sin pipa och knackade ur den mot verandaräcket. Det var inget starkt ljud, men det nådde örnen, som fortfarande satt och betraktade jordhögen. Han vände huvudet och såg mannen på trappan. Med en sista blick efter sorken som han aldrig skulle komma att äta, kastade han sig ut från sin plats och flög med tunga vingslag bort mot lövskogen. Ett lätt vinddrag från havet gav honom luft under vingarna, han steg över

trädtopparna. På åsen såg han rågeten stå blickstill i en solglänta. Det var som om han erinrat sig något, för han hejdade sin flykt, seglade neråt. I toppen av en torrfura tycktes vara en fin utsiktsplats och där slog han ner. Han satt och vred sitt knotiga huvud och blicken var som en röntgenstråle genom grenar och lövverk: det fanns knappast en rörelse som han inte såg. Han hade inte glömt sorken; han tyckte att den grävde inne i krävan och han kände sig uthungrad och tom.

Han måste vänta.

Rävhonan å sin sida hade lämnat gömslet i skogsbrynet och sakta släntrat vidare längs vägen. Hon var en filosofisk natur; beträffande fasantuppen visste hon att det kom flera dagar och flera nätter; snart skulle han ha galt för sista gången. Men som det var emot hennes vana att komma hem till lyan utan någonting med sig strök hon nu vidare inåt skogen. Hon visste ett ställe där unghararna brukade roa sig ... Hon hade inte glömt rösterna, men hon kände ingen oro för dem. Då hon nalkades gläntan blev hon litet försiktigare. En vittring strök över hennes nos och hon hejdade sig, blev stående spänd med huvudet framåtskjutet. En kråka kom flygande och slog till i en grantopp. Räven gav den svarta fågeln en irriterad blick. Kråkor ställde alltid till obehag ... Sedan smög hon runt ett enbusksnår. Plötsligt blev hon stående, statystilla, den yviga svansen rätades ut med en vällustig knyck. I kanten av gläntan gick de båda rådjurskiden.

Barnen växlade inte många ord på väg hemåt. De var trötta och belåtna. Bärkorgarna var fulla och de visste att mellanmålet väntade hemma på bordet. De hade bråttom och gav sig just ingen tid att se sig om. Men när de kom till en grop i vägen tog de fördenskull en liten omväg in under en gran — just när de kom fram ur skygget av den vida grenkrinolinen hejdade sig pojken och sträckte varnande ut